

terugzie. Je hadt wel recht op een woord van soulaas en opbeuring...."

Gerbrand's oogen vulden zich met tranen.

— „Ach, Vondel! Het is met mij gedaan! Mijn hart zucht met duizend naberouwen, mijne ziel is ongerust. Ik ben meest slapeloos des nachts, en lijdt onder de kwelling van mijn eigen geest. Het angstzweet breekt mij uit, en dikwijls stamel ik, al bevend: O, Heer! laat uwe genade stralen op uw verloren zoon!"

Vondel greep zijne hand en vroeg met zachte stem:

— „Geloof-je in den Heer, Brêro?"

— „De wereld heeft mij op het wild gebracht, Vondel! Ik heb mijn Heer verloren!"

— „Dat en mag niet wezen, vriend! Je bent een poëet, en stelt je het zwaarste het eerst voor. Je zult den Heer terugvinden — ik beloof het je. Doch je moet het ook naarstiglijk willen. En in de eerste plaats, wees nederig, en smee om de genade, die u en ons allen is toegezegd door dien Eenen, door wien alle schuld van menschen is voldaan! Je bent een poëet, en heb je de schoonheid van den zoendood op den top van Golgotha niet begrepen? Wij aardwormen, wij en kunnen den hoogen raad Gods niet doorgronden, wij en kunnen door geene verbeelding, taal of teeken dien onuitsprekelijken Koning van Hemel en Aarde verklaren! Maar wij kunnen den zachten leeraar van Nazareth verstaan, die tot kinderen sprak, in betooverende taal, profeteerende als geen profet ter wereld ooit heeft gesproken, troostende nederigen en armen, zalig sprekende de bedrukten en bedroefden, ruste schenkend aan de vermoeiden en de belasten...."

De zachte, ernstige woorden van Vondel drongen met gadelooze kracht in het ontsteld gemoed van den lijder. Gerbrand zag den genialen man met wijdgeopende oogen aan, schier ademloos volgend ieder woord tot het einde. Toen greep hij zijne rechterhand in beide de zijnen, en plotseling uitbarstend in tranen van geestdrift en berouw, snikte hij:

— „O, Vondel! Vondel! mijn vriend, mijn redder!"

Hildegond snelde toe. Zij vreesde voor te sterke ontroering. Vondel begreep haar, maar hield de hand van den weenenden jonkman geruimen tijd in de zijne geklemd. Toen sprak hij zeer minzaam eenige woorden van afscheid, belovend des anderen daags terug te komen. Zij zouden dan samen verder van deze heerlijke materie handelen. Nu moest de kranke rust nemen. De aandoening ware wellicht gevaarlijk in zijn zwakken staat. En terwijl Vondel hem den laatsten handdruk gaf, zei hij:

— „Wees ootmoedig, Gebrand! En je zult den Heer terugvinden!"

- „De Hemel heeft het klein verkoren.
- „Al wie door ootmoed word herboren
- „Die is van 't hemelsche geslacht!"